

§ 4.

Imod Søgemaal, der i Henhold til § 2 Littr. a. ere anlagte ved Underretterne, kunne Modfordringer, naar iøvrigt de almindelige Betingelser for disses Fremfættelse ere tilstede (§ 101), gjøres gjældende. Selvstændig Dom for Modfordringen kan dog, hvis Modparten modfætter sig det, kun gives, forsaavidt Dommen ikke herved kommer til at lyde paa noget høiere Beløb end 400 Kr. (§ 2 Littr. a, jfr. § 3).

Imod Søgemaal, der i Henhold til de andre Bestemmelser i § 2 ere anlagte ved Underretterne, kunne Modfordringer, naar iøvrigt de almindelige Betingelser for deres Fremfættelse ere tilstede (§ 101), gjøres gjældende, dog ikkun forsaavidt de efter Lovgivningens Regler kunde forfølges ved Underretterne, dersom de gjordes gjældende under en selvstændig Sag.

Imod Søgemaal, der svøve for Landsretterne, kunne Modfordringer fremsføres uden Hensyn til, at de, i og for sig betragtede, vilde henhøre under Underretterne.

§ 5.

Naar Sagen ifølge den oprindelige Paastand retteligen er begyndt ved Underretten, forbliver den ved denne, uagtet Retten under Processen maatte tillade at udvide eller forhøje Paastanden (jfr. § 168). Ved sliq Tilladelses Meddelelse bliver der dog særligt at se hen til, at Sagens Værdi ikke imod Modpartens Protest i betydelig Grad forøges udover den i § 2 Littr. a bestemte Grænse.

Er Underrettens Kompetence ikke begrundet ved Sagens Værdi alene, men ved dens Bessaffenhed (jfr. § 2 Littr. b, c, d og e), kan en Udvidelse af Paastanden ikke uden Modpartens Samtykke foregaa saaledes, at Fordringer af anden Bessaffenhed inddrages under Sagen.

§ 6.

Henhører en Sag, hvorunder flere Fordringer indtales, ifølge den samlede Paa- stand under Landsretterne (§ 3), ophøre disse ikke at være kompetente, fordi Fordringer eller Spørgsmaal udskilles til særskilt Behandling og Paaafjendelse i Henhold til § 102, selv om disse, for sig betragtede, vilde høre under Underretterne.

§ 7.

Er Sagens Værdi afgjørende for Kompetence-spørgsmaalet, maa den Part, som paa- staar den højere Værdi, føre Bevis derved.

Iøvrigt paahviler det Sagsøgeren at oplyse, at Sagen hører under Underretterne.

§ 8.

Parterne kunne, naar de derom ere enige, retsgyldigen lade enhver Sag behandle ved Underretterne, selv om den ifølge de almindelige Regler ikke henhører under disse.

§ 9.

Lyder Paastanden ikke paa Penge, maa Værdien af dens Gjenstand i Tilfælde af Tvist fastsættes ved Skjøn, medmindre Retten uden dette kan afgjøre Spørgsmaalet.

Indeholder Paastanden flere Alternativer, skal det af disse, som bestaar i rede Penge eller dog uden særlig Skjønnsforretning kan ansættes hertil, være bestemmende, selv om det er nævnt som det subsidære.

§ 10.

Dreier Sagen sig om Rettigheden til periodiske Udgifter eller Indtægter, bliver dens Værdi at bestemme efter følgende Regler: